

Критика та бібліографія

Єрмак О.П. Історія водопровідно-каналізаційного господарства міста Кременчука. – Кременчук: ТОВ «Кременчуцька міська друкарня», 2010. – 340 с., 84 іл.

Рецензована монографія є екскурсом в історичне минуле «Кременчукводоканалу» – одного з найстаріших і найважливіших життєзабезпечуючих підприємств, що здійснює централізоване водопостачання та водовідведення міста на Дніпрі.

Сторічний ювілей, який КП «Кременчукводоканал» відзначив у 2010 році, – це важлива віха в житті підприємства, яке має не тільки цікаву історію, але й не менш яскраве сьогодення. Створений ще на початку минулого сторіччя, у 1910 році, водоканал став першим комунальним підприємством міста. Літопис цього підприємства – це історія Кременчука, його відомих і не дуже відомих людей; це розповідь про різні часи: революції, війни, розбудову та стрімкий прогрес. Це історія нашої національної ріки Дніпра, що стала джерелом водопостачання як для Кременчука, так і для інших прибережних українських міст. Багато бачили води сивого Дніпра за останні сто років... Увібравши в себе і радість, і лихо, течуть води до моря. Вмілі руки працівників Кременчуцького водоканалу беруть цю воду й перетворюють її на чисту та життєдайну рідину – питну воду для сотень тисяч людей. І такою ж чистою повертають її в річкове русло.

Метою видання стало описати всі етапи розвитку підприємства, яке нині називається КП «Кременчукводоканал». За допомогою книги можна дізнатися про той період, коли в наддніпрянському Кременчуці лютували епідемії хвороб, коли місто спустошували пожежі. Тут – сторінки Громадянської війни та героїчний подвиг співвітчизників у роки Великої Вітчизняної війни. Система водозабезпечення то руйнувалася майже вщент, то відновлювалася невтомними працелюбними руками. Незалежно від того, хто був при владі, вода перетікала, як сам час, – щохвилини. Вона жила, плакала і виростила велике промислове місто. Водоканал має наймасштабніші мережі в Полтавській області. Якщо до війни довжина водопровідних мереж у

Кременчуці становила 45 км, – то сьогодні водоканал обслуговує більше ніж 441 км водопровідних та понад 242 км каналізаційних мереж. Незважаючи на те, що Кременчук змушений використовувати воду з Дніпра, якість якої з кожним роком погіршується, завдяки впровадженню передових сучасних технологій, вдається подавати в оселі мешканців міста питну воду, котра відповідає всім державним стандартам. Сучасні вражаючі обсяги робіт, екологічні проблеми, технологічні зміни описані на сторінках книги.

Аби дійти такого розвитку, якого досяг Кременчуцький водоканал, треба було докласти гострого розуму й наполегливості, що завдячується кільком поколінням керівників підприємства, його працівникам, керівникам міста та галузі, проектантам і партнерам. Коли влітку 1910 року перший водопровід було прокладено від Піщаної гори до тодішньої Ярмаркової площі, на підприємстві працювало два десятки співробітників. Нині ж на підприємстві трудяться близько тисячі робітників, службовців, інженерно-технічних працівників. На Кременчуцькому водоканалі у будь-які часи цінували насамперед людину. І зараз підтримується шана одне до одного в колективі, до ветеранів праці, до їх досвіду. Заохочується активний, здоровий спосіб життя. А до споживачів, якими є практично всі мешканці міста, виявляється уважне ставлення з розумінням проблем та питань, що виникають.

Творці рецензованої монографії довго і копітливо збирали свідчення, які стосуються діяльності підприємства. Пошуки інформації вийшли далеко за межі Кременчука. Подекуди вони проходили марно, а інколи завершувалися приємними несподіванками. Так, у книгосховищах Петербурга і Москви вдалося виявити розроблений у 1892 році інженером А.К. Єншом проект Кременчуцького міського водопроводу та каналізації центральної частини міста, «Доповідь Кременчуцької міської управи про спорудження водопроводу», опубліковану в 1913 році окремою брошурою.

Книга побачила світ, завдяки экс-меру Кременчука М.В. Глухову, генеральному директорові КП «Кременчукводоканал» В.В. Медведовському, ветеранам підприємства, співробітникам Кременчуцького краєзнавчого музею, які надали архівні документи, спогади та фотоматеріали.

Як підсумок зазначимо, що монографія О. Єрмака має науковий характер, відзначається актуальністю і практичністю для спеціалістів водопровідно-каналізаційного господарства, краєзнавців, усіх тих, хто цікавиться історією виникнення й розвитку систем водопостачання та водовідведення в Україні й на Полтавщині.

В.І. Марочко